

Kuva: Maiju Ranta Teksti: Hanna Mattila

Yhdessä

Aamuauringon ensisäteet valaisivat vihreän, kukkivan niityn. Yön pimeys ja painajaiset olivat vihdoin poissa. Ne hiipuivat auringon noustessa kirkkaana sinistä taivasta vasten. Lämpö kuivasi aamun kosteuden heinikosta. En palellut enää.

Sinun pehmeä kylkesi oli liimautunut kiinni kylkeeni. Siinä, mihin se koski, karvani tuntuivat mukavan lämpimiltä yön kylmyyden jälkeen. Tönäisin sinua hellästi kaulaan turvallani herättääkseni sinut. Kuorsauksesi ääni lakkasi ja avasit hitaasti silmäsi. Enää kuului vain lintujen liverrys puiden latvoissa.

Hirnahdit tervehdykseksi kääntyessäsi minuun päin ja minä vastasin. Turpasi kosketti minua hellästi. Kosketuksesi oli märkä ja lämmin. Se sai painajaiset katoamaan ja hyvänolon tunne levisi ruumiini jokaiseen soluun. Ilman sinua minua pelottaisi vieläkin.

Kun katsoimme yhdessä niittyä ympäröivää metsää, se ei tuntunut enää niin pelottavalta kuin aikaisemmin yöllä. Möröt ja kummitukset olivat kadonneet piiloon auringolta. Me olimme yhdessä karkottaneet ne. Sinä ja minä. En olisi pystynyt siihen ilman sinua.

Tönäisit minua hellästi ja leikkisästi. Hörähdyksesi kuulosti suloiselta naurulta. Yritin tönäistä sinua, mutta onnistuit täpärästi väistämään. Ravasit kauemmas ja hirnahdit kutsuvasti. Ravasin sinua kohti ja nopeutit askeleesi laukkaan. Laukkasin perässäsi niityn ympäri, kunnes viimein pysähdyit.

Pysähdyin viereesi ja maistoin tukun tuoretta ruohoa. Se maistui makealta. Sinä hörähdit kärsimättömänä. Nostin päätäni ja katsoin sinuun. Sinä toit turpasi lähelle turpaani ja puhalsit lämmintä ilmaa sieraimistasi. se tuntui hyvältä. Painoin turpani kiinni sinuun ja hirnahdin ilmoille sanat. Sanat, jotka ihmiskielellä olisivat tarkoittaneet: pysythän ikuisesti vierelläni. Sinä hörähdit lupauksesi ja heilutit häntääsi.